

der Jisseribetænkningen, er i Overensstemmelse med, hvad der er udtrykt i Endringsforlaget Nr. 27; men den ærede Minister læser det, som om den skarpeste Modstæning var tilstede — saaledes kan man læse forfjellig —. Vi maa ofte afforte Udtalelserne og stundom læse Lidt mellem Linjerne; men deri ligger — og det kan den ærede Minister ikke komme fra, at det er en uheldig Stilling, han har indtaget ligeoverfor Finantsudvalget med Hensyn til Jisserierne. Naar han siger den 11te December, at han vel har vedtaget Udfastet, men endnu ikke har modtaget Kommissionens motiverede Betænkning, saa maa man gaa ud fra, at han nu i Februar paa 3die Maaned, efterat Kommissionen er nedsat, har faaet denne. Han lover vel ikke i sin Skrivelse at ville forelægge noget Lovforslag næste Aar, her kommer han imidlertid og bebuder det; men jeg gjentager, at selv om der kommer et Lovforslag, næste Aar, har man dog holdt denne Sag under Naas og Luffe i 4 Aar. Det er faktisk, at dette er Resultatet af Ministeriets Virksomhed i denne Sag, og naar den høitærede Minister fandt, at det vilde være forbaulende, om man vilde offentliggjøre en saadan Kommissions Betænkning, saa skal jeg henvise til Kjøbstadkommissionen, Kirkekommissionen, Theaterkommissionen og andre lignende Kommissioner, hvis Arbejde bleve offentliggjorte, fordi man ønskede dem satte under den almindelige Bedømmelse. Det er min Overbevisning, at den høitærede Indenrigsminister og den brave Birkedommer Fiedler ialtsald ikke ere de to eneste Sagkyndige i Landet med Hensyn til Jisseriet, og jeg tror, at man ved at faae Betænkningen frem og ved at faae Sagen drøftet baade i Rigsdagen og med Sagkyndige, som ikke før havde kunnet udtale sig, vil vinde større Sikkerhed for at faae et modent Forslag fra Regjerings Side, og i hvert Fald vil man da være mere sikker paa, at ogsaa andre Medlemmer kunne gaa mere dristig til at behandle et saadant Forslag, naar det endelig foreligger fra Regjeringen. Dette vilde være at tage Sagen praktisk. Den høitærede Minister maa have misforstaaet Udvalget med Hensyn til Kunstsiddslotteriet, naar han trøede, at vi vilde have ham til at gjøre Nogetsomhelst ved, hvad der tidligere er sket. Nei, det vedkommer kun Fremtiden, og naar den høitærede Minister i den Henseende indskrænker sig dertil, saa stemme vi overens, og saa er der ikke noget videre at tale om den Ting. Jeg har endnu et Punkt at omtale, og det er Langsomheden af Rigsdagens Arbejder. Jeg kan høre paa den høitærede Minister, at han ikke har været Medlem af noget Finantsudvalg. Den ærede Minister tror ikke, vi i Finantsudvalget bestille Andet end at behandle de enkelte Punkter, der komme frem som Endringsforslag til Finantsloven; men det er en Misforstaaelse. Vi kunne forhandle en Sag, og det kan tage megen Tid at undersøge den. Den ærede

Minister er jo ny, og overdreven Tillid have vi ikke til ham. Vi kjende ikke hans Anskuelser; vi maa altsaa undersøge dem, men dersom de saa nogenlunde passe efter Omstændighederne, saa kommer der ikke Noget frem, men det har alligevel taget Tid. (Frederiksen: Ja, det er sikkert, hør!). Ja, vi savnede ogsaa det ærede Medlem af Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen). Den Gang, da vi havde ham, da gif det mulig hurtigere, men nu savne vi hans udmærkede Hjælp. Jeg kommer nu til det Punkt, hvor der synes at være den væsentligste Overensstemmelse tilstede imellem den ærede Minister og mig, nemlig med Hensyn til Nr. 52 i Betænkningen, hvor der omhandles Besættelsen af Embedet som Chef for 2det Departement. Det har glædet mig at se, at vi dog ialtsald ere komne til en Slags Forstaaelse om een Ting, idet den ærede Minister ligesom er kommen ned til Jorden, da han nu ikke længer bestandig siger Kongen, Kongen, Kongen, men siger den ansvarlige Minister. Det er en stor Fordel, og med Hensyn dertil ere vi altsaa paa det Rene ligeoverfor hinanden. Vi vide, at det er den ansvarlige Minister og Rigsdagen, som staa ligeoverfor hinanden, og saa kunne vi forhandle. Nu siger den ærede Minister imidlertid ikke, som han sagde, da han sidste Gang havde Ordet, at han vilde have Noget imod, at man spørger om Grunden til, at Embedet er bleven besat ved Konstitution; dette kunde han muligvis nu svare paa, men der kommer Noget bag efter, og det er: Svem besættes Embedet med? Naar jeg har brugt Ordet „Svem“, saa skal dette ialtsald forstås derhen, at der spørges om Grunden, hvorfor det er besat ved Konstitution, om Embedets rette Besørgelse. Deri ligger der dog ikke nogen gyldig Grund for Ministeren til at afvise Udvalget, thi dersom han frygter for, at der ligger Noget bagved, saa kunde det jo være tidsnok for ham at tage sin Position, naar noget Saadant kom frem. Spørges der: „Svem man vil sætte ind i Embedet?“ Skulde det være saa farligt, at det kom frem? Vi havde det fremme ifjor. Den Gang spurgte vi den daværende Indenrigsminister ad, og han afviste os ikke. Svem bruger Departementsdirektøren i sit Departement? Er det sandt, at han afviser statsvidenskabelige Kandidater og foretrækker Jurister i sit Departement? Ifjor spurgte vi den daværende Indenrigsminister derom, og han afviste os ikke, og det er jo ganske naturligt. Vi høre jo forresten ikke saa sjelden omtale, at man i de forskellige Regjeringskredse — om det er med eller uden Grund, skal jeg ikke her yttre mig om — klager over, at der ved Ansættelser sker Fordigaelfer og ubillige Foretrækkelser af Denne for Sin osv., og det er da ganske naturligt, at Bevillingsmyndigheden, som jo bevilger betydelige Midler til disse Lønninger, ønsker at faae Lidt Rede paa, om der er det Allermindste i al denne Tale om Nepotisme, som føres rundt omkring baade i og udenfor Staterne. Derfor kan der bruges Ordet „Svem“, uden at der